

שלו, שהוא ראש המלך, כדי שיבא המלך לשרות עם הגבירה. וכשראש המלך נוסע, הכל נוסע, ויבא להודווג עם הגבירה ולעורר שמחה וברכות בעולם. (כדי שיבא המלך להודווג עם הגבירה ולעורר שמחה וברכות בעולם. וכשראש המלך נוסע, הכל נוסע.)

נמצא שכל השלום (השלמות) שלמעלה ולמטה תלויה בכהן. שאם הוא מעורר את הכתר שלו, הכל מתעורר והכל נמצא בשלמות, ועל זה כתוב וכפר על הקדש. בראשונה וכפר על הקדש, להרבות שלום בעולם ולהרבות שמחה בעולם. וכששמחת הזווג נמצאת עם המלך והגבירה, כל השמשים וכל בני ההיכל, כלם נמצאים בשמחה (וכל שמחת העולם). וכל החטאים שחטאו לפני המלך, מתכפרים להם. זהו שכתוב מכל חטאתיכם לפני ה' תטהרו. ומשום כך כתוב, וכל אדם לא יהיה באהל מועד בבאו לכפר בקדש עד צאתו. בשעה שנכנס לזוג אותם, ובשעה שמזדווגים המלך עם הגבירה, אותה שעה - וכפר בעדו ובעד ביתו.

למדנו, וכל אדם לא יהיה באהל מועד. רבי יצחק פתח, (שם) וזכרתי את בריתי יעקוב ואף את בריתי יצחק וגו', והפסוק הזה פרשוהו. בא וראה, בשעה שישאל בגלות, פביכול הקדוש ברון הוא עמהם בגלות, שהרי השכינה לא זזה מהם לעולמים. בא ראה, בזמן שישאל נמצאו בגלות בכל, השכינה שרתה ביניהם ושבה עמהם מן הגלות, ובזכות אותם הצדיקים שנשארו בארץ, שרתה בארץ ולא זזה מהם לעולמים. אמר רבי יהודה,

ובהאי יומא, בעי כהנא לדפאה כלא, ולא תעטרא (ס"א ולא תערא) פתרא קדישא דיליה, דהיא רישא דמלפא. בגין דיייתי מלפא לאשראה במטרוניתא, וכד רישא דמלפא נטיל, כלא נטיל, ויייתי לאזדווגא במטרוניתא ולא תערא חידו וברכאן בעלמא. (ס"א בגין דיייתי מלפא לאזדווגא במטרוניתא ולא תערא חידו וברכאן בעלמא, וכד רישא דמלפא נטיל כלא נטיל.)

אשתבח דכל שלמא (נ"א שלימו) דעילא ותתא, בכהנא תליא. דאי אתער פתרא דיליה, כלא אתער וכלא בשלימו אשתבח. ועל דא כתיב וכפר על הקדש. בקדמיתא וכפר על הקדש. לאסגאה שלמא בעלמא, ולאסגאה חידו בעלמא. וכד חידו דזווגא אשתבח במלפא ובמטרוניתא, כל שמשין, וכל בני היכלא, פלהו אשתכחו בחידו (וכל חידו דעלמא). וכל חובין דחבו קמי מלפא, אתכפר להו. הך הוא דכתיב, מפל חטאתיכם לפני יי' תטהרו. ובגין כך כתיב וכל אדם לא יהיה באהל מועד בבאו לכפר בקדש עד צאתו. בשעתא דעאל לזווגא להו, ובשעתא דמזדווגין מלפא ומטרוניתא, ההיא שעתא וכפר בעדו ובעד ביתו.

תאנא, (ויקרא טז) וכל אדם לא יהיה באהל מועד, רבי יצחק פתח, (ויקרא כו) וזכרתי את בריתי יעקוב ואף את בריתי יצחק וגו', והאי קרא אוקמוה. תא חזי, בשעתא דישאל בגלותא, פביכול קדשא ברין הוא עמהון בגלותא, דהא שכינתא לא אתעדי מנייהו לעלמין. תא חזי, בזמנא דישאל אשתכחו בגלותא דבבל, שכינתא בינייהו שריא, ותאבת עמהון מן גלותא. ובזכות אינון צדיקניא (ד)

שחזרה הגבירה עם המלך, וחזר הכל בסעודת השמחה של המלך, משום כך נקראו אנשי כנסת

ס"ו ע"ב) דַּאֲשֵׁתָּאֵרוּ בְּאַרְעָא, שְׂאֲרַת בְּאַרְעָא, וְלֹא אַעֲדֵי מַנִּייהוּ לְעֵלְמִין. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, דַּאֲתַהֲדַרְתָּ מְטְרוּנִיתָא בְּמַלְכָּא, וְאֲתַהֲדַר פְּלֵא בְּהַלּוּלָא דְמַלְכָּא, בְּגִין כֶּן אֶקְרוּן אַנְשֵׁי כְּנַסְתָּ הַגְּדוּלָּה, כְּנַסְתָּ הַגְּדוּלָּה וְדַאי.

תַּאנָּא, בְּכָל זְמַנָּא דִּישְׂרָאֵל בְּגִלּוּתָא, אִי אִינוּן זַפְּאִין, קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶקְדִּים לְרַחֲמָא עֲלֵיהּ, וְלֹאֲפַקָּא לֹון מְגִלּוּתָא. וְאִי אִינוּן לֹא זַפְּאִין, מְעַפְּב לֹון בְּגִלּוּתָא, עַד הַהוּא זְמַנָּא דַּאֲתַגְזֹר. וְכַד מְטָא זְמַנָּא, וְאִינוּן לֹא אֲתַחֲזִיין, קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲשַׁבַּח לִיקְרָא דְשְׁמִיהּ, וְלֹא אַנְשֵׁי לְהוּ בְּגִלּוּתָא, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב וְזַכְּרָתִי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹוב וְגו'. אֲלִין אַבְהֶן דְּכֻלָּא, רַזָּא דְשְׁמָא קַדִּישָׁא.

רַבִּי חֲזִיא אָמַר, מְאִי טַעֲמָא יַעֲקֹב קַדְמָאָה הָכָּא. אֲלֵא, בְּגִין דִּיעֲקֹב כְּלָלָא דַּאֲבָהֶן, וְהוּא אִילָנָא קַדִּישָׁא. בְּגִין כֶּן, ו' דְשְׁמָא קַדִּישָׁא בִּיהּ אַחֲדָא, וְהִכִּי קַרִּינָן יַעֲקֹוב בּו'. רַבִּי יַצְחָק, אָמַר וְא"ו בְּאַתּוּוֹי תְּלִיסַר מְכִילָן, דִּירִית יְרוּתָא דְתְּלִיסַר מְבוּעִין דְּמְבוּעָא סְתִימָא קַדִּישָׁא.

רַבִּי אַבָּא אָמַר, וְא"ו אֲמַאי כְּלִיל ו' א' ו'. אֲלֵא, ו' דִּיתִיב עַל פּוּרְסִיָּא, כְּמָה דַּאֲתָּ אָמַר (יחזקאל א) וְעַל דְּמוֹת הַכֶּסֶּף דְּמוֹת כְּמִרְאָה אָדָם עֲלִיו מְלַמְעָלָה. א' סְתִים בְּגִיָּיה וְלֹא אֲתַגְלִיָּיא, וְדָא הוּא דְכְּתִיב, (בראשית כב) בִּי נִשְׁבַּעְתִּי נָאָם ה', מִשּׁוּם כֶּן כְּתוּב, וְלֹא נִקְרָא אַחֲרוֹן כְּלָל שֶׁל הִרְאִשׁוֹן. הַאֲחֲרוֹן, הִרִי בְּאַרְנוֹ (ו' אַחֲרוֹנָה כְּלָל שֶׁל ו' רִאשׁוֹנָה, ו' אַחֲרוֹנָה) זֶה יְהוָה יְסוּד, שֶׁהוּא סִיּוּם הַגּוּף וְהַכְּלָל שֶׁלוֹ. וְעַל כֵּן כְּלוּלוֹת הַאוֹתִיּוֹת זֶה עִם זֶה - וְא"ו, רִאשׁ וְסִיּוּם, כְּמוֹ שְׂבָאֲרָנוּ.

הַגְּדוּלָּה, כְּנַסְתָּ הַגְּדוּלָּה וְדַאי. דְּמַרְנּוּ, בְּכָל זְמַן שִׁישְׂרָאֵל בְּגִלּוּת, אִם הִם צְדִיקִים - הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקַדִּים לְרַחֵם עֲלֵיהֶם וְלִהְיוּצִיאֵם מִהַגְּלוּת, וְאִם הִם אִינִם צְדִיקִים - הוּא מְעַפְּב אוֹתָם בְּגִלּוּת עַד אוֹתוֹ זְמַן שְׁנַגְזֹר. וְכַשְׁמַגִּיעַ הַזְּמַן וְהִם אִינִם רְאוּיִים - הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְשַׁגִּיחַ עַל כְּבוֹד שְׁמוֹ, וְאִינוּ שׁוֹכַח אוֹתָם בְּגִלּוּת. זֶהוּ שְׂכָתוּב וְזַכְּרָתִי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹוב וְגו'. אֵלוֹ הָאֲבוֹת שֶׁל הַכֹּל, סוּד הַשֵּׁם הַקְּדוּשׁ.

רַבִּי חֲזִיא אָמַר, מָה הַטַּעַם יַעֲקֹב רִאשׁוֹן כֵּאֵן? אֲלֵא מִשּׁוּם שִׁיעֲקֹב הוּא כְּלָל הָאֲבוֹת, וְהוּא הָעֵץ הַקְּדוּשׁ. מִשּׁוּם כֶּן ו' שֶׁל הַשֵּׁם הַקְּדוּשׁ אַחוּזָה בּוֹ, וְכֶן קוֹרְאִים יַעֲקֹוב בּו'. רַבִּי יַצְחָק אָמַר, וְא"ו בְּאוֹתִיּוֹתָיו שֶׁל עֲשָׂרָה מִדּוֹת, שְׁיִרֵשׁ יִרְשָׁה שֶׁל שְׁלֹשָׁה עֶשֶׂר מַעֲנִוֹת שֶׁל הַמַּעֲיָן הַנִּסְתָּר הַקְּדוּשׁ.

רַבִּי אַבָּא אָמַר, וְא"ו לְמָה כּוֹלֶלֶת ו' א' ו'? אֲלֵא, ו' שִׁישְׁבַּע עַל הַכֶּסֶּף, כְּמוֹ שְׂבָאֲמַר (יחזקאל א) וְעַל דְּמוֹת הַכֶּסֶּף דְּמוֹת כְּמִרְאָה אָדָם עֲלִיו מְלַמְעָלָה. א' נִסְתָּרָת בְּתוֹכוֹ וְלֹא מְגִלָּה, וְזֶהוּ שְׂכָתוּב (בראשית כב) בִּי נִשְׁבַּעְתִּי נָאָם ה', מִשּׁוּם כֶּן כְּתוּב, וְלֹא נִקְרָא אַחֲרוֹן כְּלָל שֶׁל הִרְאִשׁוֹן. הַאֲחֲרוֹן, הִרִי בְּאַרְנוֹ (ו' אַחֲרוֹנָה כְּלָל שֶׁל ו' רִאשׁוֹנָה, ו' אַחֲרוֹנָה) זֶה יְהוָה יְסוּד, שֶׁהוּא סִיּוּם הַגּוּף וְהַכְּלָל שֶׁלוֹ. וְעַל כֵּן כְּלוּלוֹת הַאוֹתִיּוֹת זֶה עִם זֶה - וְא"ו, רִאשׁ וְסִיּוּם, כְּמוֹ שְׂבָאֲרָנוּ.

וְכַמְרָנּוּ, שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת הֵן, כְּמוֹ זֶה וְא"ו שְׂאֲמַרְנּוּ, נו"ן אַף כֶּן. וְאַף עַל גַּב שְׂבָאֲרוֹ אֶת הַדְּבָר, נו"ן כֶּן

וְתַאנָּא, תְּרִין אַתּוּון אִינוּן, כְּהִיא גּוּוּנָא וְא"ו דַּאֲמִינָא, נו"ן אוּף הִכִּי. וְאַף

על גב דאוקמוה מלה, נו"ן הכי מתפרשא: נ' כפופה, דא מטרוניתא. וסמיכא לה ו', דאיהו יסוד, בגין לאתברכא מניה. ו' פשוטה, אתפשטותא דתפארת. ועל דא כלילן אתוון, ומתאחדן דא בדא. ואי תימא, אמאי אהדר ו' אנפוי מנו"ן כפופה, ואהדר אנפוי לגבי ו' פשוטה. אלא בגין יקרא דמלפא, אהדר אנפוי לקבליה דמלפא.

ותאנא, מ"ם לא כליל בגויה את אתרא, (בגין) אלא מ' פתוחה, מ' סתומה. מ' פתוחה: דהוא כד דכר אתחבר עמה. מ' סתומה: יובלא. דהא סתימין ארחהא ואף על גב דמתפשטין לזמנין, ואית דמתני בהאי כמה דאת אמר (שיר השירים ד) גן נעול אחתי כלה גל נעול מעין חתום.

אמר רבי יצחק, בשעתא דמלפא קדישא אדפר להו לישראל בגין שמייה, ואהדרת מטרוניתא לאתרהא, (בגין) פתיב, וכל אדם לא יהיה באהל מועד בבאו לכפר בקדש. פך פהנא, בשעתא דעאל ליחדא שמא קדישא, ולכפרא בקודשא, לזווגא למלפא במטרוניתא. פתיב וכל אדם לא יהיה באהל מועד וגו'.

תאנא, רבי יהודה אמר, פהנא אתער שלמא בעלמא, לעילא ותתא. ותניא עאל בדרגא חד, אסחי גופייה. נפיק מהאי דרגא, לדרגא אחרא אסחי גופייה. אחיד שלמא בהאי ובהאי, קדש ידוי, ומתברכאן פחדא. ובכלא בעי לאחזאה עובדא, ובעי לאחזאה לבושו, דיתלבש פגוונא דעובדא דיתפוון, עד דיסדר כלא כמה דאצטריך, ויתברכון עלאי ותתאי. תאנא רבי שמעון, פתח (ד) יו"ד בגליפוי,

מתפרשת: נ' כפופה זו הגבירה. וסמוכה לה ו', שהוא יסוד, כדי שתתברך ממנו. ו' פשוטה, זו התפשטות התפארת. ולכן כלולות האותיות ונאחזות זו בזו. ואם תאמר, למה מחזיר ו' פניו מנו"ן כפופה, ומחזיר פניו אל הן הפשוטה. אלא בשביל כבוד המלך הוא מחזיר פניו פנגד המלך.

ולמדנו, מ"ם לא כוללת בתוכה אות אחרת, (משום) אלא מ' פתוחה, מ' סתומה. מ' פתוחה - שהוא כשהזכר מתחבר עמה. מ' סתומה - יובל. שהרי נסתרים דרכיה ואף על גב שלפעמים מתפשטים, ויש ששונים בזה, כמו שנאמר (שיר ד) גן נעול אחתי כלה גל נעול מעין חתום.

אמר רבי יצחק, בשעה שהמלך הקדוש זוכר את ישראל בעבור שמו וחוזרת הגבירה למקומה, (א) כתוב וכל אדם לא יהיה באהל מועד בבאו לכפר בקדש. פך הפהן, בשעה שנגנס ליחד את השם הקדוש ולכפר בקדש, לזוג את המלך עם הגבירה, כתוב וכל אדם לא יהיה באהל מועד וגו'. למדנו, רבי יהודה אמר, הפהן מעורר שלום בעולם, למעלה ולמטה. ולמדנו, נכנס בדרגה אחת, רוחץ גופו. יוצא מדרגה זו לדרגה אחרת, רוחץ גופו. אוחז שלום בזה ובזה. קדש ידיו, ומתברכים כאחד. ובפל צריך להראות מעשה, וצריך להראות לבושו שיתלבש כגון שהמעשה יתפון, עד שיסדר הכל כמו שצריך, ויתברכו עליונם ותחתונם.

למדנו, רבי שמעון פתח, (ד) יו"ד בחקיותיו, אותיות בצדדים

אתוון בסטריין, אתקשרן ביו"ד. יו"ד אציל ליו"ד. (לוי"ו) יו"ד סליק

ביו"ד. יו"ד אזיל לוי"ו, מתפנשי בה'. ומכוון
דעתא, אתחבר ה' בוא"ו.

ה' עלאה אחיד תרעוי (ס"א בתרעוי) בגלופי
תכסיסין, אחדא בנהירו אלף וחמש מאה
ושבעין אכסדרין סתימין. סליק ה', ואתעטר
חמשין זמנין, לחמשין תרעין קיימין דקיימין,
כד אתגלף בעטרוי, נהרין אנפין דמלפא, וא"ו
אתפשט לשבעין ותריין גליפין.

מעטר ה' לו', (נ"א מתעטר ביו"ד, ה' לו') בע' אלף וה'
מאה פתריין, דמתעטרין בחד פתרא,
הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ג) בעטרה, שעטרה
לו אמו. ו' בתריין רישין, רישא דגולגלתא
גליפא רישא, קוצא חד לעילא, וקוצא חד
לתתא, וי' נחית לו', (ס"א וא"ו נחית לוא"ו) גליפא
דגלופין בגוייהו, שבעין אנפין דעטרין
מעילא לתתא. ביה טאסין גביעין ופרחין, דא
סליק, ודא נחית מתגלפין חד בחד.

אתקשר י' בה', ה' בו', ו' בה'. (ס"א ו' בה', ה' בו',
ו' בו', ו' בה') דא אחיד בדא, כמה דאת
אמר, (בראשית מט) ותשב באיתן קשתו ויפזו זרועי
ידיו מידי אביר יעקב. וכתיב, (במדבר כד) איתן
מושבו ושם בסלע קנף. כדין אתקשר (דף ס"ז
ע"א) כלא חד בחד, דא בדא, נהרין מפתחין,
ונהרין אנפין פלהו, כדין פלהו נפלין על
אנפיהו, ומזדעזען, ואמרי בריף שמא יקרא
מלכותיה לעלם ולעלמי עלמין.

קלא מתקשר עמיה דכהנא, והוא אתיב
לגבייהו. ואמר תטהרו. תטהרו לא
אמרין שאר פהגי ועמא, בר פהנא רבא, כד
אתקשר ביה ההוא קלא.

התקשרו ביו"ד. יו"ד הולף ליו"ד
ולוי"ו. יו"ד עולה ביו"ד. יו"ד
הולף לוי"ו, מתפנשים בה'. ומכוון
את הדעת, ומתחברים ה' עם
וא"ו.

ה' עליונה אוחת שעריה (בשעריה)
בחוקקי תכסיסים, אוחת
בהארת אלף וחמש מאות
ושבעים אכסדרות נספרות.
עולה ה', ומתעטרת חמשים
פעמים לחמשים שערים עמודים
שעומדים. כשמתגלף בעטרוי,
מאירים פני המלך, וא"ו
מתפשט לשבעים ושתיים
תקיקות.

מעטרת ה' את ו' (נ"א מתעטר ביו"ד,
ה' לו') בשבעים אלף וחמש מאות
פתרים שמתעטרים בכתר אחד.
זהו שכתוב (שם א) בעטרה שעטרה
לו אמו. ו' בשני ראשים, ראש
הגלגלת חקוק הראש שלו, קוץ
אחד למעלה וקוץ אחד למטה,
וי' יורדת לו', תקיקת התקיקות
בתוכם, שבעים פנים של עטרות
ממעלה למטה. בו טסים גביעים
ופרחים, זה עולה וזה יורד,
ונחקקים אחד עם אחד.

נקשרת י' עם ה', ה' עם ו', ו'
עם ה' (ו' בה', ה' בו', ו' בו', ו' בה'). זה
אחוז בזה, כמו שנאמר (בראשית
מט) ותשב באיתן קשתו ויפזו
זרועי ידיו מידי אביר יעקב.
וכתוב, (במדבר כד) איתן מושבו
ושם בסלע קנף. אז הכל מתקשר
אחד עם אחד, זה עם זה, מאירים
המפתחות ומאירים כל הפנים.
אז כלם נופלים על פניהם
ומזדעזעים ואמרים: ברוף שם
כבוד מלכותו לעולם ולעולמי
עולמים.

הקול נקשר עם הפה, והוא
משיב אליהם ואומר תטהרו. תטהרו אין אמרים שאר הפהנים והעם, פרט לפהן הגדול,
כשנקשר בו אותו הקול.